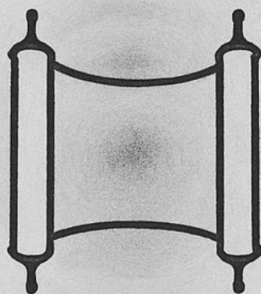

בס"ד

**Rebbe Elimelech
of Lizhensk
Parshas Vayeishev**

Dedicated To:

אילנה דבורה בת שרה מרים

May Hashem pour Shefa upon you

To find more Maamarim and to dedicate one visit:

ChassidusNow.com

The Rebbe, Rebbe Elimelech of Lizhensk

Noam Elimelech
Parshas Vayeishev

מאמר א

And Yaakov settled in the land of his father's sojournings etc. It appears together with the verse "May there be peace within your walls, serenity in your palaces" (Tehillim 122:7). And it is taught in the Gemara: "From the day the world was created there was no person who called the Holy One blessed be He 'Master' until Avraham our father, peace be upon him, came and called Him 'Master'."

At first glance, what is the significance that he called Him "Master". However, it appears that we must unite the two Names, Havayah and Adnut, and then His name is called "Master", similar to what we say "God, Master over all works".

For "El" is kindness, as it is written "The kindness of God all day" (Tehillim 52:3). And through our unification of His blessed Name we cause and draw kindnesses and mercies into the world.

This is "El", meaning that when we arouse the kindnesses by unifying His blessed Name then He is "Master over all works".

And this is "And Havayah is in His holy palace; be silent before Him all the earth" (Chavakuk 2:20). The Name Adnut is the palace for the Name Havayah, as is known. And when His great Name is united in His holy palace, meaning in the unification with the Name Adnut, "be silent before Him all the earth".

Meaning "has" is numerically "Adnut", meaning that then He is called "Master over all the earth".

And this is "And there was no man to work the ground" (Bereishit 2:5). "Ground" means "I will liken myself to the Most High" (Yeshayahu 14:14), that a person must make his form resemble his Maker by unifying all the worlds above, uniting them to the One blessed and exalted.

And this is "And there was no man to work the ground", meaning that there was not yet a person who could unite the worlds as above.

וישב יעקב בארץ מגורי אביו כו'. נראה לי
בצירוף הפסוק "יהי שלום בחילך שלום
בארמנותיך" (תהלים קכ"ב ז'), דאיתא בגמרא
"מיום שנברא העולם לא היה אדם שקרא להקדוש
ברוך הוא אדון עד שבא אברהם אבינו עליו השלום
וקראו אדון".

לכאורה מה רבותא בזה שקראו אדון. אבל נראה
דהנה אנחנו צריכין ליחד שני השמות הנה ואדני,
ואז נקרא שמו יתברך אדון, על דרך שאנו אומרים
"אל אדון על כל המעשים".

ד"אל" הוא חסד כמה שפתיב "חסד אל כל היום"
(תהלים נ"ב ג'). ועל ידי שאנו מיוחדים שמו יתברך,
אנו גורמים וממשיכים החסדים והרחמים לעולם.

וזהו "אל", רצונו לומר באשר אנו מעוררים
החסדים על ידי יחוד שמו יתברך אז הוא "אדון על
כל המעשים".

וזהו "וה' בהיכל קדשו הס מפניו כל הארץ"
(תבוקה ב' כ'). ששם אדני הוא ההיכל לשם הנה
ברוך הוא פידוע. ובשעה שנתחד שמו הגדול
בהיכל קדשו, דהינו היחוד בשם אדני, "הס מפניו
כל הארץ".

רצונו לומר "הס" בגימטריא "אדני", הינו שאז
נקרא אדון על כל הארץ.

וזהו "ואדם אין לעבד את האדמה" (בראשית ב'
ה'). פירוש "אדמה" הוא לשון "אדמה לעליון"
(ישעיהו י"ד ד'), שאצריך האדם לדמות הצורה
ליוצרו, ליחד כל העולמות למעלה ליחדם לאחד
יתברך ויתעלה.

וזהו "ואדם אין לעבד את האדמה", פירוש שלא
היה עדין אדם שיוכל ליחד העולמות כנ"ל.

The Rebbe, Rebbe Elimelech of Lizhensk

Noam Elimelech
Parshas Vayeishev

Therefore “and a mist ascended from the earth” (Bereishit 2:6), hinting that the Holy One blessed be He was not yet called “Master”.

לכן “ואד יעלה מן הארץ” (בראשית ב' ו'), רמז
שלא היה נקרא הקדוש ברוך הוא אז “אדון”

And to this the word “ed” hints, for it is only two letters of the Name Adnut. Until Avraham our father, peace be upon him, came, and with his refined intellect served the Name with love and merited to unite His blessed Name, Havayah with Adnut as above, and then He was called “Master” as above.

ולזה רמז “אד”, שהוא רק שתי אותיות מלשם
“אדני”, עד שבא אברהם אבינו עליו השלום
והשפיל בשכלו הנדב ועבד את השם באהבה ונזכה
ליחד שמו יתברך הויה באדני כנ”ל, ואז היה נקרא
“אדון” כנ”ל

The essential service through which His Name is united is contemplating His exaltedness. From such contemplation comes awe and fear that arise naturally when one beholds His wonders.

והנה עקר העבודה שעל ידה יתחד שמו יתברך, הוא
על-ידי הסתכלות ברוקמותיו יתברך וגדולתו, כמורא
ופחד הבא לאדם ממילא בהסתכלו נוראותיו
ונפלאותיו

One might ask: if awe from contemplating His greatness is the main service, why give all 613 mitzvot? However, if a person contemplated constantly without pause, he would lose his sense of existence from overwhelming awe.

ואם תאמר למה נתן השם יתברך כל התרי”ג מצוות,
נעבד אותו כמורא ופחד על-ידי הסתכלות ברוקמותיו
יתברך כיון שזה עקר העבודה במחשבה? אבל אם
היה האדם מסתכל תמיד בלי הפסק, היה בטל מן
המצויאות מהמורא והפחד

Therefore Hashem, in mercy, gave the 613 mitzvot to engage the body in His service, enabling a person to maintain attachment to Him.

לכן השם ברחמיו נתן לנו התרי”ג מצוות שנועסס
בהם בגופינו לעבודתו, והם תועלת לאדם שיהיה
אפשר לו להתקיים בדבקותו יתברך

“And Yaakov dwelled in the land of his father’s sojournings.”
“Sojournings” hints to “and Moav sojourned,” meaning he remained in a state of constant fear of Heaven, his Father above.

ונהו “וישב יעקב בארץ מגורי אביו”, “מגורי” לשון
“ויגר מואב”, דהינו שהיתה לו ישיבה ועכבה
במדרגה זו תמיד להיותו ביראה ופחד, יראת ה' אביו
שבשמים

“In the land of Canaan.” This means that through bodily action in Torah and mitzvot, symbolized by “Canaan,” he could sustain his contemplation of Hashem’s exaltedness.

“בארץ כנען”, רצונו לומר על-ידי שהיה עובד בגופו
ועוסק בתורתו ומצותיו יתברך תמיד, “ארץ כנען”
רמז לגוף, על-ידי זה היה אפשר לו להתקיים
בדבקותו והסתכלותו ברוקמותיו

“Let there be peace within your walls,” meaning that the divine Name should be complete and unified. “Your walls” hint to the upper worlds called “army,” for the hosts of heaven dwell there.

ונהו “יהי שלום בחילך”, רצונו לומר שתראה שיהיה
השם שלם ליחדם לאחד. “חילך” רמז לעולמות
העליונים נקראים “חיל”, על שם ששם כל חיל צבא
מרום

The Rebbe, Rebbe Elimelech of Lizhensk

Noam Elimelech
Parshas Vayeishev

“And tranquility in your palaces,” meaning that through the body and all its limbs being engaged in mitzvot, one becomes attached to Him and unifies His Name forever.

”וְשָׁלוֹם בְּאַרְמְנוֹתַיךָ”, רְצוֹנוֹ לומר עַל־יְדֵי שְׂמִיָּה
”שָׁלוֹם בְּאַרְמְנוֹתַיךָ” דִּהְיֵנוּ בְּגוֹפֶךָ וּבְכָל אֲיָבָרֶיךָ
לְעֵסֶק בְּמִצְוֹתַי וְתִפְרָד, עַל־יְדֵי זֶה תִּהְיֶה דְּבוּק בּוֹ
וְלִיחַד שְׁמוֹ וְתִפְרָד וְיִתְעַלֶּה לְעַד וְלִנְצַח נִצָּחִים אָמֵן.
וְהִבּוֹ

[NOTE: Summary:

The teaching explains that true unification of Hashem’s Names happens when a person joins inward contemplation with outward mitzvah-action. Contemplating the exaltedness of Hashem brings awe and trembling, which is the highest inner service. Yet a person cannot remain in such contemplation constantly, because the intensity of awe would dissolve their sense of self. Out of mercy, Hashem gave the six hundred and thirteen mitzvot, enabling a person to involve the body in holy action. These actions anchor the soul and allow deep awareness to persist without overwhelming the person.

Yaakov represents this harmony. “The land of his father’s sojournings” indicates constant fear of Heaven, while “the land of Canaan” hints to the body and practical service. By engaging all his limbs in mitzvot, Yaakov could sustain continual contemplation of Hashem’s greatness. When the upper realms and the bodily realm align, the Divine Name becomes unified in completeness.

Practical Takeaway:

A person should cultivate both inner awareness and regular mitzvah-practice. Thought without action cannot endure, and action without inward reverence lacks direction. By grounding awe in consistent mitzvot, one creates a stable and lasting attachment to Hashem.

Chassidic Story:

It is told that R’ Elimelech of Lizhensk once met a young man who devoted himself entirely to profound mystical thought, spending hours lost in spiritual reverie. R’ Elimelech observed him kindly and said that heavenly fire needs earthly wood, for without grounding, the flame cannot last. The young man asked how he could remain uplifted without being consumed by the intensity of his thoughts.

R’ Elimelech advised him to take on a small number of steady mitzvot with his physical limbs, explaining that the body’s holy actions give strength to the soul’s lofty yearning. The young man followed this counsel, adding simple acts of chesed and disciplined mitzvah-practice to his daily routine. Over time he discovered that his inner awe no longer overwhelmed him. Instead it became a quiet, enduring light, nourished by the stability of action. He later said that through this balance of contemplation and mitzvah-deed, he finally learned what it means to be truly attached to Hashem. **END NOTE]**

The Rebbe, Rebbe Elimelech of Lizhensk

Noam Elimelech
Parshas Vayeishev

מאמר ב

“These are the generations of Yaakov: Yosef.” This may be understood by hint. In this bitter exile we are afflicted, pressed, and lacking sustenance due to our many sins. Hashem, in His mercy, is “with us in distress,” placing His Shechinah among us, which sustains us through the influence that comes through it.

As Hashem promised Avraham: “So shall your seed be.” Meaning, the Shechinah, called “Koh,” will always remain with his descendants. Thus Hashem said to Adam “Ayekah,” hinting “Where is Koh,” meaning: how have you caused the exile of the Shechinah and to where will it turn.

“These are the generations of Yaakov” refers to the Divine flows that come from the realm called Yaakov. They arrive through the Shechinah called Yosef, and through “Musaf,” meaning added effort, as we add strength upon strength to draw blessing in exile.

“Seventeen years” hints to exile, for “in all their suffering, He suffers,” meaning the Shechinah has great pain from our pressure. The Name Havayah in smallness equals seventeen, yet also equals “good,” showing He still bestows goodness.

“And it was told to Tamar.” The Shechinah is called “Tamar.” The Zohar teaches that Tamar includes male and female aspects. She brings up the good deeds of Israel to the upper worlds and then receives blessing from above to pass down to Israel.

Thus the Sages hinted: “The crushed olives of the house of Rebbe produce oil.” Rebbe never enjoyed worldly pleasure and felt Israel’s suffering deeply. In his days the Shechinah’s rectification required such self-crushing.

The tzaddikim who follow his path, crushing themselves for the Shechinah’s pain, are called the “house of Rebbe.” They join themselves to the suffering of the Shechinah, called Tamar.

אלה תולדות יעקב יוסף. נראה לפרש על דרך הרמז, דהנה אנו בגלות המר הנה דוניין וסחופים ודחוקים בדחוק השפעות שנתמטו מישראל בעונותינו הרבים, והשם ברב רחמיו כביכול “עמו אנכי בצרה”, והשפין שכינתו בתוכנו והיא המקימת אותנו.

כאשר הבטיח השם יתברך לאברהם אבינו “כה יהיה זרעך”, פירוש השכינה נקראת “כה” תהיה עם זרעך תמיד. וזהו “איכה”, “איכה כה”, כיצד גרמת גלות השכינה ואנה תפנה.

וזהו “אלה תולדות יעקב”, רצונו לומר השפעות הנאות מעולם הנקרא “יעקב”, באות על ידי השכינה הנקראת “יוסף”, והוא תפלת “מוסף” לשון הוספה, כיון שהשפעה באה בקושי ובכח גדול.

“בן שבע עשרה שנה”, רצונו לומר בגלות המר אשר “בכל צרתם לו צר”, צער גדול לשכינה מהדחיקה. וישם הנה בקטנות גימטריא י”ז, ואף על פי כן הוא גימטריא “טוב” להשפיע כל טוב.

וזהו “ויגד לתמר לאמר כו”, דהשכינה נקראת “תמר”. דאיתא בזהר הקדוש ד“תמר” הוא דבר ונקבה, שמעלה המעשים הטובים של ישראל לעולמות העליונים ואחר כך מקבלת שפעה ומשפעת לישראל.

וזהו שרמזו חז”ל “מועכות של בית רבי תמר שמו”, דרבי ע”ה לא נהנה מעולם הנה ודאג תמיד, וכמו שאיתא “יומא דמחיה רבי איתא פורענותא על שונאי ישראל”, לפי שבימי רבי הנה צריך תיקון השכינה באופן זה.

והצדיקים ההלכים בעקבותיו, הממעכים עצמם ונדחקים ומצצרים על גלות השכינה וצרות ישראל, נקראים על שם בית רבי. וזהו “מועכות של בית רבי, תמר שמו”, שהם משתפים עצמם בצער השכינה הנקראת תמר.

The Rebbe, Rebbe Elimelech of Lizhensk

Noam Elimelech
Parshas Vayeishev

And this is “And it was told to Tamar saying: Behold, your father-in-law is going up to Timnah” (Bereishit 38:13). For the unification and union of the holy Names that are called Abba and Imma, in this bitter exile, in our many sins, is not a complete unification and union but only like an engagement, until our righteous Mashiah will come speedily in our days, then the union will be complete.

And it may be said that for this reason we are forbidden intermarriage with idol-worshippers, so that it not harm us regarding the fact that we must unite the Holy One blessed be He and His Shekhinah by way of this engagement in the bitter exile.

And this is “Behold, your father-in-law”, meaning in the bitter exile, “is going up to Timnah”. Timnah is an expression of “south”, meaning rightward, for one who seeks to become wise should go south; for there, in the attribute of wisdom, is the root of mercies.

And this means that the Holy One blessed be He ascends to that attribute to conduct Himself with us with mercy even though we are pressed and afflicted in the bitter exile.

And this is “to shear his flock”, a hint to Israel who are called “holy sheep”, like a ewe before her shearers, from the pressure of the bitter exile. Even so, it is with great mercies, for it is only to instill fear of Him and not in actual deed, Heaven forbid.

And the Shekhinah’s desire is very great in love toward us that no good should be lacking for us, and even in this she does not desire that any fear should rise upon our heads nor that any oppressor’s voice be upon us.

And this is “And it was told to Tamar”, meaning this is as difficult as sinews for the Shekhinah which is called Tamar, “saying: Behold, your father-in-law is going up to Timnah to shear his flock”, in order to instill fear as above. Even this is very difficult for her like sinews, and she constantly arouses mercy and advocates merit for us.

“And she removed the garments of her widowhood.” It is taught in the Gemara: “A widow is called so because of maneh.”

וזהו “ויגד לתמר לאמר הנה חמיה עלה תמנתה” (בראשית ל”ח י”ג). דהנה היחוד והזיווג השמות הקדושים הנקראים “אבא ואמא”, עתה בגלות המר בעונותינו הרבים אינו יחוד וזיווג גמור אלא כמו חתון, עד שיבוא משיח צדקנו במהרה ביימינו אז יתקנה הזיווג שלם.

ויש לומר שמטעם זה נאסר לנו חתון עכו”ם, למען לא יזיק לנו לזה שאנחנו צריכין ליחד קודשא בריך הוא ושכינתיה על ידי חתון בגלות המר.

וזהו “הנה חמיה” רצונו לומר בגלות המר, “עלה תמנתה”, תמנתה הוא לשון “תימנה” דהינו דרום, הרוצה להחכים ידרים, ששם במדת “חכמה” היא שרש הרחמים.

והינו שהשיי”ת עולה למדה הזאת להתנהג עמנו במדת רחמים הגם שאנחנו דחוקים ונגושים בגלות המר.

וזהו “לגוז צאנו”, רמז לישראל הנקראים “צאן קדשים”, הם כרחל לפני גזזיה מדוחק הגלות המר, אף על פי כן הוא ברחמים גדולים, שאינו אלא למען ליראנו ולא בפועל ממש חס ושלום.

והשכינה תשוקתה מאד באהבה אותנו שלא יחסר לנו כל טוב, וגם בזאת אין רצונה שיעלה מורא על ראשינו ולא יעלה עלינו קול נוגש.

וזהו “ויגד לתמר” רצונו לומר שנה קשה בגידון לשכינה הנקראת תמר, “לאמר הנה חמיה עלה תמנתה לגוז צאנו” למען ליראם פנ”ל, גם זה קשה לה מאד בגידון, ותמיד היא מעוררת רחמים ומלמדת זכות עלינו.

“ותסר את בגדי אלמנותיה”. דאיתא בגמרא “אלמנה” על שם מנה.

The Rebbe, Rebbe Elimelech of Lizhensk

Noam Elimelech
Parshas Vayeishev

For behold, the holy children of Israel are full of mitzvot like a pomegranate, only sometimes their deficiency is somewhat concerning money; there is among them a slight separation because of money.

דהנה עם בני ישראל הקדושים הם מלאים מצוות כרמון, רק זה לפעמים חסרונם קצת על עסקי ממון, יש ביניהם פירוד קצת מחמת ממון.

And the Shekhinah removes from Israel the accusation concerning this betrayal by teaching merit upon them, by showing their good and holy deeds before the Holy One blessed be He.

והשכינה מסירה מישראל הקטרוג על הבגידה הזאת, על ידי שהיא מלמדת זכות עליהם בהראות מעשיהם הטובים והקדושים לפני הש"ת.

And this is "And she removed the garments of her widowhood", that she removes the betrayal, which is the deficiency of money.

וזהו "ותסר בגדי אלמנותה", שהיא מסירה הבגידה. ושהוא החסרון של ממון.

"And she covered herself with a veil", whose Targum is radidin, like "and they hammered out sheets of gold", which is an expression of fineness.

"ותכס בצעף" תרגומו רדידין כמו "וירקעו פחי זהב" (שמות לט ג'), שהוא לשון דקות.

Meaning that she clothes herself in holiness from the fine and spiritual matters of the holy children of Israel, who effect through their holy deeds, which is her entire delight.

דהינו שהיא מתלבשת בקדושה מהדברים הדקים והרוחניים של ישראל הקדושים הפועלים במעשיהם הקדושים שזה כל תענוגה.

"And she fainted," a term of exhaustion, from the expression "and he shall not enter the bathhouse lest he faint." And this means that the Shechinah in this bitter exile is weary and fatigued.

"ותתעלה" לשון עיפות, מלשון "ולא יכנס למרחץ שמא יתעלה", והינו דהשכינה בגלות המר הנה היא עיפה ויגיעה.

And through the prayers and the Torah and the commandments and good deeds we give life and delight to the Shechinah, as is written in the holy writings.

ועל ידי התפלות והתורה והמצוות ומעשים טובים אנחנו נותנים חיות ותענוג לשכינה כדאיתא בכתבים.

For example: a sick person who is very weak and they let him smell perfume so that he not faint; so too the Shechinah in this bitter exile, as it were, faints, and we give her a pleasing fragrance through our prayer and our holy Torah.

למשל החלה שהוא חלש מאד ומרחימין לו ריח בשמים למען לא יתעלה, כן השכינה בגלות המר הנה כביכול מתעלפת, ואנחנו נותנים לה ריח נוח בתפלתנו ובתורתנו הקדושה, וזהו "ותתעלה".

"And she sat at the entrance of Einayim," meaning that she always seeks those who learn Torah for its own sake. And this is the hint of "Einayim," for they are Torah-learners who are called "the eyes of the congregation."

"ותשב בפתח עינים", דהינו שהיא מחזרת תמיד על לומדי תורה לשמה. וזה רמז "עינים" שהם לומדי תורה הנקראים "עיני העדה".

And she sits at their entrances to receive a pleasing fragrance, to restore her soul, as it were, through their Torah learned for its own sake, to unite the Holy One blessed is He and His Shechinah.

והיא יושבת בפתחיהם לקבל ריח נוח להשיב את נפשה כביכול על ידי תורתם לשמה ליחד קודשא-ברייהו ושבכיניה.

The Rebbe, Rebbe Elimelech of Lizhensk

Noam Elimelech
Parshas Vayeishev

And this is the hint: “A person should not pray unless he enters the measure of two doorways,” a hint to uniting the two Names Havayah and Adonai.

וזה רמז “אל יתפלל אדם אלא אם כן יכנס שעור שני פתחים”, רמז ליחד שני שמות הניה ואדני.

And this is “which is on the road to Timnath,” meaning: upon which Torah-learners does she go around to sit at their entrances? Those who go on the way of Timnath, a hint that they learn Torah for its own sake and go in the way of wisdom, as above.

וזה “אשר על דרך תמנח”, רצונו לומר על איזה לומדי תורה מחזרת לישב בפתחיהם? הם ההולכים בדרך תמנח, רמז שלומדים תורה לשמה והולכים בדרך חכמה כנ”ל.

Timnath — “one who seeks to become wise should go south.” “For she saw that Shelah had grown,” meaning the Shechinah sees that the forgetting (shechachah) has grown, that we are forgotten in this bitter exile for many days and many years.

תמנח — הרוצה להחכים ידרים. “כי ראתה כי גדל שלה”, רצונו לומר שהשכינה רואה שגדול השכחה שאנחנו נשכחים בגלות המר זה ימים רבים ושנים רבים.

“Shelah” from the term “shol tasholo,” and Rashi explained it as a term of forgetting. And it may be said also according to Rashi’s second explanation, from the term “your olive shall cast off,” for behold, in this exile, because of our many sins, the influence to Israel has diminished.

“שלה” מלשון “שול תשולו”, ופירש רש”י זכרונו לברכה לשון שכחה, וגם יש לומר הפירוש השני של רש”י זכרונו לברכה מלשון “וישל זיתך”

For behold, in this exile, because of our many sins, the influence has diminished from Israel, and all the influences are taken by the nations, and we draw only from the residue — meaning with pressure, like a throwing, that a bit of influence is thrown to us.

דהנה בגלות הנה בעוונותינו הרבים נתמעט השפעה מישראל, וכל השפעות נוסלים האמות, ואין אנחנו יונקים אלא מן התמצית, דהינו בדוחק כמו זריקה שזורקים לנו השפעה קצת.

And this is “for she saw that Shelah had grown,” meaning that great is the length of the exile and the diminution of influence to Israel, because of our many sins.

וזהו “כי ראתה כי גדל שלה”, שגדול אריכות הגלות ומעוט השפעות לישראל בעוונותינו הרבים.

“And she was not given to him for a wife,” meaning that for a long time the Shechinah is in exile and is not in the complete, true unification, but only through marriage-arrangement as mentioned above.

“והיא לא נתנה לו לאשה”, רצונו לומר שנה זמן רב שהשכינה בגלות שאינה ביחוד הגמור האמתי כי אם על-ידי חתון כנ”ל.

“And Yehudah saw her and thought her to be a harlot.” It is taught in the holy Zohar on the verse “She has fallen and shall not again rise, O virgin of Israel.” And it is stated in the Gemara: in the West they explained thus, “She has fallen and shall not continue to fall; arise, O virgin of Israel.”

“ויראה יהודה ויחשבה לזונה”, דאיתא בזהר הקדוש על פסוק “נפלה לא תוסיף קום בתולת ישראל”, ואיתא בגמרא במערבא מתרצי הכי “נפלה ולא תוסיף לנפול עוד, קום בתולת ישראל”

The Rebbe, Rebbe Elimelech of Lizhensk

Noam Elimelech
Parshas Vayeishev

And in the holy Zohar they interpreted it differently, and there they lengthen with a parable about a king who had a noblewoman. And because his sons did not behave properly, he drove them away from him and drove away with them the noblewoman.

And afterward his compassion was aroused upon them, and he sent and took them secretly because of shame, for they still did not behave properly. And afterward they increased their corruption, and he drove them out with the noblewoman.

And he said to the noblewoman: I will not again take you secretly as at first, until I see that they have corrected their deeds; then I will come myself to you.

So too the analog: in the days of Ezra it was fitting for Israel to have a miracle as in the days of Moshe, but because of the sin that they had foreign wives, He took them from the exile of Bavel secretly.

As the wording in the holy Zohar states. And this is "She has fallen and shall not again rise, O virgin of Israel," meaning: I will not again raise Israel as at first when I took them secretly, only when they correct their deeds will I come myself to them.

And this is "And Yehudah saw her and thought her to be a harlot," meaning that Hashem saw that their deeds were not yet corrected and that they had foreign wives.

"For she covered her face," meaning: and He was compelled to take them secretly because of shame. Therefore "he turned to her on the road," meaning Hashem turned Himself toward her.

"And he said: Please come," meaning: See to be prepared then, when they correct their deeds, and "I will come to you," meaning then I will come Myself to you as above, not as at first when I took you secretly.

"For he did not know that she was his daughter-in-law." "Know" is from "for I have known him," meaning love. Meaning: Hashem blessed be He has no love in this, "for she was his daughter-in-law," meaning that she is to Him as a bride — that is, in the bitter exile the unification is only through marriage-arrangement as above.

ובזהר הקדוש פירשו בענין אחר, ומארכים שם בדרך המשל למלך שהיה לו מטרוניתא, ומחמת שלא היה בניו מתנהגים כשורה גרש אותם מאתו וגרש עמם את המטרוניתא.

ואחר כך נכמרו רחמיו עליהם ושלח ולקח אותם בהסתר מחמת בושה שעדין לא היו מתנהגים כשורה. ואחר כך הוסיפו בסרחונם וגרש אותם עם המטרוניתא.

ואמר אל המטרוניתא לא אשוב לקחתך בהסתר כאשר בתחלה, עד אשר אראה שתקנו מעשיהם, אז אבוא בעצמי אליך.

כן הנמשל. בימי עזרא היה ראוי לישראל לעשות להם נס כבימי משה, רק מחמת החטא שהיה להם נשים נכריות, לקח אותם מגלות בבל בהסתר.

ע"ש הלשון בזהר הקדוש. וזהו "נפלה לא תוסיף קום בתולת ישראל", רצונו לומר לא אוסיף עוד להקים את ישראל כאשר בתחלה שלקחתי אותם בהסתר, רק כאשר יתקנו מעשיהם אז אבוא בעצמי אליהם.

וזהו "ויראה יהודה ויחשבה לזונה", רצונו לומר שהשם יתברך ראה שעדין אין מעשיהם מתקנים ושהיו להם נשים נכריות.

"כי כסתה פניה", פירוש והכרח לקחתם בהסתר מחמת בושה. לכן "ויט אליה אל הדרך", פירוש השם יתברך הטא עצמו אליה.

"ויאמר הבה-נא", רצונו לומר תראי להיות מוכנת אז כאשר יתקנו מעשיהם, ו"אבואה נא אליך", רצונו לומר אז אבוא בעצמי אליך כנ"ל, לא כבתחלה שלקחתיך בהסתר.

"כי לא ידע כי כלתו הוא", "ידע" מלשון "כי ידעתי" לשון אהבה. פירוש שהשם יתברך אין לו בזה אהבה, "כי כלתו הוא", רצונו לומר שהיא אצלו כפלה, דהינו בגלות המר שהיחוד הוא על-ידי חתון כנ"ל.

The Rebbe, Rebbe Elimelech of Lizhensk

Noam Elimelech
Parshas Vayeishev

“And she said: What will you give me, that you may come to me?” Meaning, the Shechinah says to the Holy One blessed be He: What will You give me then, more, when You will come to me speedily as You promise me, and what good thing will You give me then more than the first ingathering of the exile?

“ותאמר מה תתן לי כי תבוא אלי”, פירוש השכינה אומרת להברות ברוך הוא מה תתן לי אז יותר כי תבוא אלי בקהרה שאתה מבטיח לי, ואיזה דבר טוב תתן לי אז יותר מקבוצ הגלות הראשון?

“And he said: I will send a kid of the goats from the flock,” meaning: for then I will send and remove all the kelipot and the sitra achra hinted in “a kid of the goats,” I will remove all from “the flock,” meaning from Israel, holy sheep.

“ויאמר אנכי אשלח גדי עזים מן הצאן”, פירוש כי אז אשלח ואסיר כל הקליפות והסטר”א אחר המרוץ ב”גדי עזים”, אסיר הכל מן ה”צאן”, פירוש מישראל צאן קדשים.

“And she said: If you will give a pledge until you send it,” meaning the Shechinah asks Hashem that He give her some sweetness and pleasantness meanwhile, in this bitter exile, before the time shall come when You will send away the sitra achra.

“ותאמר אם תתן ערבון עד שלחך”, רצונו לומר השכינה היא מבקשת מהשם יתברך שיתן לה איזה עריבות ומתיקות בתוך כך בגלות המר קודם שיגיע העת שתשלח הסטר”א.

“And he said: What is the pledge that I shall give you?” Meaning: Hashem says to the Shechinah, What sweetness does she request?

“ויאמר מה הערבון אשר אתן לך”, פירוש השם יתברך אומר לשכינה באיזה מתיקות היא מבקשת.

“And she said: Your signet, etc.,” meaning: This is pleasant to me, that we be sealed and inscribed in You like a signet on Your heart, like a signet on Your arm.

“ותאמר חותמך כו”, פירוש זה ערב לי שנהיה אנחנו חתומים ורשומים בך כחותם על לבך כחותם על זרועך.

“And your cord.” And we will preface with explaining the verse “On the corner a cord of techelet, and you shall see it... so that you shall remember... that you may remember...” and at first glance: why the double remembrance?

“ופתילך”, ונקדים לפרש הפסוק “הכנף פתיל תכלת כו” וראיתם אותו וזכרתם כו” למען תזכרו כו”, ולכאורה כפל הזכירות למה?

But it seems, as taught in the Gemara, “Techelet resembles the sea, etc.” I have explained this elsewhere differently, and now I say to explain that “techelet” hints that the commandments “resemble the sea,” meaning they have no end like the sea.

אבל נראה, דאיתא בגמרא “תכלת דומה לים כו”, כבר פירשתי באופן אחר, ועתה אמרתי לפרש “תכלת” רמז דהמצוות “דומים לים”, דהינו שאין להם סוף כמו הים.

For all rivers go to the sea and the sea is not full. “And the sea resembles the heavens,” and “heavens” is a term of hammered plates.

שכל הנחלים הולכים אל הים והים אינו מלא, “והים דומה לרקיע”, ו”רקיע” הוא לשון רקועי פחים.

“The heavens resemble the Throne of Glory,” meaning: although he engages in commandments that have no end, he must also look at subtle spiritual matters, that is, in thought.

“רקיע דומה לכסא הכבוד”, רצונו לומר הגם שעוסק במצוות שאין להן סוף, צריך לזה לראות בדברים דקים רוחניים דהינו במחשבה.

The Rebbe, Rebbe Elimelech of Lizhensk

Noam Elimelech
Parshas Vayeishev

And even though he fulfills the commandments and engages in spiritual matters, nevertheless he requires repentance each time. And this is the hint “the heavens resemble the Throne of Glory,” in the manner of “great is repentance, for it reaches unto the Throne of Glory.”

And this is “On the corner a cord of techelet, and it shall be for you as tzitzit,” meaning: “tzitzit” is a term of “peering from the lattices,” meaning that by the commandment of tzitzit that contains techelet, thereby you will look and see that the commandments have no end, as above.

“And you shall see it and remember all the commandments of Hashem,” meaning: and after you look, as above, at the tzitzit of techelet, and even if you remember and think that you have already fulfilled all the commandments of Hashem, nevertheless “and you shall do them,” meaning you must return and perform them anew, for it is endless.

“And you shall not stray,” meaning that you must now perform them without any ulterior motive or thought.

“So that you shall remember,” meaning: the second remembrance is that after you do so, as above, then you will raise up all the commandments that you have done until now; you will raise them upward, upward, for favor before Hashem blessed be He.

And this is “and your cord,” meaning that the Shechinah requests from the Holy One blessed be He that He help Israel, that they shall have for a remembrance the cords, that they may come to the above-mentioned level, to fulfill His commandments and to always be in repentance.

For it is very difficult for them to come to this level by themselves, especially in the bitter exile, for we have no techelet, only white threads — a hint that we must serve Hashem with all our strength to arouse mercy, namely whiteness.

And for this we need support to uphold them. “And your staff” is a hint to what Elisha said to his servant: “Take the staff to revive the child.”

ובכל זאת שמקלים המצוות ועוסק בדברים רוחניים, בכל זאת צריך תשובה בכל פעם. וזה רמז “רקיע דומה לכסא הכבוד” על דרך “גדולה תשובה שמגיע עד כסא הכבוד”

וזהו “הכנף פתיל תכלת והיה לכם לציצית”, רצונו לומר “ציצית” לשון “מציץ מן התרפים”, דהינו שעל-ידי מצות ציצית שיש בה תכלת, על-ידי זה תסתכלו לראות שהמצוות אין להן סוף כנ”ל

“וראייתם אותו וזכרתם את כל מצוות ה’”, פירוש ואחר שתסתכלו כנ”ל בציצית התכלת, וגם אם תזכרו ותספרו שפבר עשיתם את כל מצוות ה’, אף-על-פי-כן “ועשיתם אותם”, פירוש צריכים אתם לחזור ולעשותם מחדש כנ”ל שהוא דבר שאין לו סוף.

“ולא תתורו בו”, דהינו שצריכים עתה לעשותם בלי שום פניה ונהירה.

“למען תזכרו”, פירוש הזכירה השניה הוא לאחר שתעשו כן כנ”ל, אז תעלו את כל המצוות שעשיתם עד הנה, תעלה למעלה למעלה לרצון לפני השם. יתברך בשם וטוב.

וזהו “ופתילך”, רצונו לומר שהשכינה מבקשת מהקדוש ברוך הוא שהוא יעזור להם לישראל שיהיה להם לזכרון הפתילים, שיבואו למדרגה הנ”ל לקיים מצותיו ולהיות תמיד בתשובה.

כי קשה להם מאד לבוא למדרגה זאת מעצמם, ובפרט בגלות המר אין לנו תכלת רק חוטי לבן, רמז שאנחנו צריכים לעבוד השם יתברך בכל כחנו לעורר רחמים דהינו לזכרון.

ולזה צריכים סעד לתומכם, “ומטה”, רמז שאמר אלישע לעבדו “קח את המטה להחיות הילד”

The Rebbe, Rebbe Elimelech of Lizhensk

Noam Elimelech
Parshas Vayeishev

And this is a hint that the Shechinah requests that Hashem give this staff into the hands of the tzaddikim, that there be in them power to heal and to revive them through their prayer.

וְזֶה רִמְזוֹ שֶׁהַשְּׁכִינָה מְבַקֶּשֶׁת שִׁיתֵּן ה' שֶׁם יִתְבָּרֵךְ הַמַּטֵּה הַזֶּה בְּיַד הַצַּדִּיקִים, שִׁיְהִיָּה בָּהֶם כֹּחַ לְרַפְאוֹת וּלְהַחְיֹתָם בְּתַפְלָתָם.

“And he gave them to her,” meaning that Hashem agreed to her, and all three above were given to her.

“וַיִּתֵּן לָהּ,” שֶׁה' שָׁמַע יִתְבָּרֵךְ הַסְּכִים עַל יָדָהּ, וְתִנָּתֵן לָהּ כָּל הַשְּׁלֹשׁ הַנִּזְכָּרִים.

“And he came to her and she conceived by him,” meaning that then she becomes pregnant from the good deeds of Israel and from their bringing them before Hashem.

“וַיָּבֹא אֵלֶיהָ וְתָהָר לּוֹ,” פִּירוּשׁ אֲזִי הִיא מְתַעֲבֶרֶת מִהַמַּעֲשִׂים טוֹבִים שֶׁל יִשְׂרָאֵל וּמִהַבְּיָאתָם לִפְנֵי ה' יִתְבָּרֵךְ.

Through this, mercy and great influences are aroused upon Israel forever, amen and amen. And understand.

עַל-יְדֵי זֶה נִתְעוֹרְרוּ רַחֲמִים וְהַשְׁפָּעוֹת גְּדוּלוֹת עַל יִשְׂרָאֵל לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן. וְהִבֵּן.

[NOTE Summary:

The maamar teaches that Yosef represents the Shechinah, the channel through which all Divine influence reaches Israel in exile. “These are the generations of Yaakov: Yosef” means that all hashpaah that descends from the spiritual world called Yaakov comes specifically through the Shechinah, named Yosef, who adds, increases, and sustains. In exile, however, the Shechinah is pressed, pained, and diminished, and the Jewish people receive only constricted influence because the sitra achra draws vitality from their diminished state.

The Shechinah shares Israel’s suffering, feeling every pressure and lack endured by the Jewish people. Her presence among us is the manner by which the world continues to stand, and her yearning is that Divine mercy be awakened. Every good deed, every tefillah, every word of Torah becomes for her a healing fragrance that revives her faintness and weariness. Like a sick person brought to consciousness by perfume, the Shechinah is sustained by the holiness that Israel produces even under hardship.

Tamar, representing the Shechinah, seats herself “at the entrance of Einayim,” seeking those who learn Torah for its own sake, who serve without ulterior motives, whose Torah unites the two Divine Names and restores vitality above. These learners restore the Shechinah’s soul and give her strength to continue channeling blessing. Yet exile is long, influence is small, and Israel is often forgotten or neglected. “Shelah grew large” means that forgetfulness and the length of exile increase, and the Shechinah is not brought into complete union, only a temporary chiton.

Eventually she cries to Hashem: What will You give me when You finally come to redeem me? What good will exceed even the first redemption? And Hashem replies that He will remove all kelipot, cleanse Israel entirely, and restore full influence. The Shechinah requests an “areivon,” a pledge to sweeten the exile, asking that Israel be sealed upon Hashem like a signet on His heart. Through the mitzvah of tzitzit, the cords remind Israel of endless mitzvah-obligation, the infinite nature of Divine service, and the need for constant teshuvah.

The Shechinah asks for “your cord” and “your staff,” meaning that Hashem place spiritual power in the hands of the tzaddikim to revive and heal Israel, just as Elisha revived the child through the staff. Hashem consents, giving all three pledges. When the Shechinah “conceives,” she becomes pregnant with the good deeds Israel has

The Rebbe, Rebbe Elimelech of Lizhensk

Noam Elimelech
Parshas Vayeishev

offered; these deeds ascend before Hashem and arouse expansive mercy and abundant blessing for all generations.

Practical Takeaway:

The maamar teaches that every Jew, through Torah, mitzvot, and pure intention, brings life to the Shechinah and draws down mercy for all Israel. Even in exile, small acts awaken great compassion. One should not underestimate the power of a mitzvah done in hardship or a prayer uttered with sincerity. Every deed becomes a “perfume” that revives the Shechinah and a “cord” that binds us to Hashem. Likewise, we must strive to learn Torah lishmah, to serve without ulterior motive, and to recall that our task is endless, requiring continual return and renewal. A Jew should live knowing that his actions literally sustain the Divine Presence and hasten redemption.

Chassidic Story:

It is recorded among the early chassidim that once, during a particularly harsh winter, a group of villagers from the Lizhensk region traveled to visit R’ Elimelech. The journey was dangerous, supplies were scarce, and the Jewish communities were suffering from grinding poverty. When they entered the rebbe’s room, they asked him how the Shechinah could possibly be sustained by such a weak and burdened generation.

R’ Elimelech listened quietly, then rose from his chair and walked toward the window, where frost had gathered so thickly that no light penetrated. He breathed gently on the frozen glass, creating only a small clear circle. Turning to them, he said: “The window is still frozen, the world is still cold, and the exile still presses hard. But for the One who looks through that small circle of warmth, even the slightest breath of a Jew melts enough ice for Him to send light.”

He continued: “Do not think that your Torah or your mitzvot are too small. When the world is frozen, one warm breath is a great light. The Shechinah in exile lives from the warmth of simple deeds. When a Jew gives a coin with love, learns one line of Torah with sincerity, or resists one improper thought, it becomes a fragrance that revives her and a spark that melts the frost.”

The villagers left strengthened. In later years they testified that this teaching changed their lives. They realized that even in their struggle, every effort mattered, and that their small acts were sustaining the Shechinah and drawing redemption closer. R’ Elimelech’s words remained with them: “In a cold world, the faintest warmth is a fire before Heaven.”

END NOTE]